

บทที่ ๖

ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ที่เวลานี้เนืองแน่นไปด้วยผู้คน ทำให้ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งต้องอาศัยความระมัดระวังอยู่สักหน่อยในการเคลื่อนตัวไปข้างหน้า สายตาของเขามองสูง หาป้ายชื่อสำนักพิมพ์ที่เป็นจุดหมายปลายทางอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ใบหน้าคมสันจะระบายยิ้มน้อยๆ

...อยู่นั่นเอง...

เขาขยับตัวไถ่ อดยากไปให้ถึงเร็วขึ้น ทั้งที่คิดว่าระว่างดีแล้ว แต่เขาก็พลาดชนหญิงสาวตัวเล็กคนหนึ่งเข้าจนได้

"ขอโทษครับ"

ไวกว่าความคิด มือใหญ่ของเขาโอบตัวครอบเอาเธอเอาไว้ เหมือนเป็นสัญชาตญาณมากกว่าตั้งใจ

'เป็นผู้ชายต้องดูแลปกป้องผู้หญิงนะลูก' คำสอนของแม่ตั้งแต่เล็กจนโตละมั้งที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้

"ขอโทษค่ะ" เสียงของหญิงสาวพิมพ์ตอบกลับมาทั้งที่เป็นฝ่ายถูกชน พอตั้งตัวได้ก็รีบเบี่ยงตัวออกจากการประคองของเขาเพื่อหลุดตัวลงไปหยิบถุงหนังสือที่ตกลงพื้นขึ้นมาอย่างหวงแหนก่อนที่มัน

จะกลายเป็นที่รองเท้าของใครเข้า โดยไม่สนใจหันมามองชายหนุ่มผู้มีน้ำใจเลยสักนิด

อาการประคับประคองห่วงใยหนังสือของเธอทำให้สายตาของเขาอ่อนแสงโดยไม่รู้ตัว กระทั่งเปลือโล่สายตาพิศมอมไปหน้าเรียวมนล้อมกรอบด้วยผมยาวตรงประบ่า ปรกกายตาโล่งใจของเธอเมื่อไม่พบความเสียหายเกิดขึ้นกับหนังสือในมือทำให้อดชอบใจไม่ได้

คนรักหนังสือ...แถมยังเป็นหนังสือที่เขาเองก็รักมากเสียด้วย ไม่ว่ามันจะมีกี่ก็อปปี หรืออยู่ในความครอบครองของใครก็ตาม

"ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ ขอคุณนะคะ" หญิงสาวตอบพร้อมกับยิ้มน้อยๆ ให้ที่มุมปาก ค้อมศีรษะส่งมาก่อนจะก้าวจากไปด้วยท่าทางเร่งรีบ พากลิ่นลาเวนเดอร์หอมอ่อนที่แตะปลายจมูกเขาจากไปพร้อมกัน

ชายหนุ่มทอดสายตามองตาม เห็นเธอชะงักชนหญิงวัยกลางคนห่างออกไปอีกครั้งก็อดไม่ได้ที่จะนึกห่วง มองอาการขอโทษขอโพยของเธออยู่อย่างนั้นกระทั่งร่างเล็กบางหายลับตาจึงขยับตัวบ้าง รอยยิ้มบางๆ ยังติดที่มุมปาก สองขาก้าวไวหลบหลีกผู้คนที่เบียดเสียด

"ตาณ!" เสียงและมือของชายวัยกลางคนเรียกจากบุธสำนักพิมพ์ชื่อดังทำให้เขาเร่งฝีเท้าก้าวเข้าไปหา สองมือยกให้ว่าทำความเคารพนำไปก่อน

"มาจริงๆ นั่นแหละ"

"มาสิ ของฟรีต้องรีบหน่อย จะมัวใจเย็นไปทำไม ไหนล่ะที่กองหนังสือนะ" ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี มุมปากยกยิ้ม คราวนี้ไม่ใช่สำหรับคู่สนทนา แต่เพื่อแผ่ไปยังสาวๆ ที่อยู่ในเครื่องแบบสำนักพิมพ์ภายในบุธอีกด้วย

"พอๆ อย่างมาทำหว่านเสน่ห์แถวนี้ นี่หนังสือ ได้แล้วก็ไปเสียที" ก้องภพตักคอแล้วออกปากไล่

ตาณหัวเราะ มือล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรมาส่งให้ก่อนจะรับดูหนังสือหลายเล่มแต่เรื่องเดียวกันมาถือไว้ แม้จะออกปากว่ามารับของฟรี แต่เขาซื้อหนังสือเพิ่มอีกจำนวนหนึ่งด้วยทุกครั้ง ถือเป็นการอุดหนุนคนเขียนเอาฤกษ์เอาชัยที่ทำมาตลอด

"แค่นี้ทำหวังไปได้ ตาณก็แค่ให้กำลังใจน้องๆ ที่ต้องทำงานตรากตรำกับเจ้านายวัยทองเท่านั้นเอง ยังไม่ได้ขอเบอร์ใครสักหน่อย"

"อย่าขอละเลย กลัว"

คำตอบที่ได้รับทำให้ชายหนุ่มอดเลิควิถามทวนไม่ได้

"กลัว? กลัวอะไร"

"กลัวเราจะเอาเบอร์ของเขาไปแล้วไปเลย ไอร์รอยยิ้มเจ้าเสน่ห์ที่หวานๆ ไปนะ ไม่เคยเห็นเลือกจริงจังสักที เสียดายของ"

"เสียดายเสน่ห์ตาณหรือพี่ก็อง"

"เสียดายเวลาของสาวๆ ที่มานั่งรอตาณนั่นแหละ ไปไป ได้หนังสือแล้วก็กลับไปได้แล้ว" ก้องภพไล่เอง่ายๆ

"ไล่แน่นะ" คำถามและแววตาเป็นประกายที่ได้เห็นทำให้ก้องภพเริ่มลังเล พอได้เห็นอาการตบมือเบาๆ บนกระเป๋าสะพายข้างกายก็นึก

ไอ้ตัวดีมีไม่เด็ด

"บ้าปากอะไรมาให้ เอาออกมาเลย ห้ามอมนะเว้ย!"

"เปลี่ยนใจไม่ได้ตาณแล้วหรือ ั้นขอกาแฟเย็นสักแก้วสิ ฮิ้วทิวอากาศข้างนอกร้อนจริงๆ กระเป๋าตาณเป็นอะไรไม่รู้ อยู่ดีๆ ก็เหนียวหนืดๆ เปิดยากชะมัด สงสัยจะร้อนเหมือนเจ้าของ"

ท่าทางทะเล้นของตาณทำให้ก้องภพอดไม่ได้ที่จะส่ายหน้าเบาๆ พลังနှိနှိနှိနှိวาง ตั้งใจจะเรียกหาเครื่องดื่มที่เขาต้องการมาให้ แต่ยังไม่ทันออกปาก หญิงสาววัยกลางคนก็ก้าวเข้ามาเสียดก่อนพร้อมแก้วกาแฟเย็นจากร้านดัง

"พี่จี๊ดสวัสดิ์ครับ เจอกันทีที่ก็ยิ่งสวยใจดีเหมือนเดิมเลยนะครับ"
ตาณวางถุงหนังสือ ยกมือไหว้ก่อนรับเครื่องดื่มมาดูจนชื่นใจ
พลาส่องสายตาทาหวานเป็นประกายไปให้

"นี่พี่ฉัน เดี่ยวเถอะเจ้าตาณ เว้นสักคนได้ไหมเนี่ย" ก้องภพแก้ง
โวย พลายยื่นมือมารั้งพี่สาวให้ห่างเจ้าน้องชายร่วมโลก แต่ก็กลายเป็น
ตัวเองโดนตีมือดังเพียง

"ให้มันน้อยๆ น้อย!" เจ้าของมือบางเอ็ดเข้าไปให้

"หนังสือใหม่ของแววบุหลันมาหรือยังคะ" เสียงลูกค้ำหน้าบุตดิ้ง
ความสนใจของตาณให้หันไปมอง รอยยิ้มดีใจที่ได้เห็นเมื่อหญิงสาว
ผู้นั้นได้รับหนังสือนิยายเล่มใหม่ล่าสุดของแววบุหลันไปถือไว้ในมือ
ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะยิ้มตามไปด้วย

"ไม่เชียวมาแจกเลยเช่นที่บุตหรือคะ อยากพบสักครั้ง" เสียง
ครวญต่อมาได้รับคำขอโทษจากพนักงานขายอย่างอ่อนน้อม

'แววบุหลัน'...แม้จะเป็นนักเขียนชื่อดังในบรรณพิภพ แต่แทบ
จะไม่เคยมีใครได้พบตัวจริงเลย

"คุณป้าเป็นยังไงบ้างตาณ สบายดีหรือเปล่า" เสียงของจิราภา
ร้องให้ชายหนุ่มที่กำลังดูคาแฟอมยิ้มฟังคนซื้อและคนขายพูดคุยกัน
ให้หันกลับมาหา

"สบายดีครับ เพิ่งกลับมาจากสุโขทัย แม่ฝากของมาให้พี่จี๊ดด้วย
ส่วนถุงนี้ของน้องๆ ที่มาช่วยงาน" ตาณลดแก้วคาแฟวางบนโต๊ะข้าง
ตัว เปิดกระเป๋าทียบของที่มารดาฝากมาส่งให้กับจิราภา พี่สาวคนเดียว
ของก้องภพ ซึ่งจะไปคือบอสใหญ่ของสำนักพิมพ์แห่งนี้

"ขอบใจนะจ๊ะที่อุตส่าห์เอามาให้ด้วยตัวเอง คุณป้าด้วย...ฝาก
เรียนว่าแล้วพี่จะตามไปกราบขอบคุณที่บ้านนะ"

"ครับ"

"แล้วของฉันล่ะ" ก้องภพแบมือรอ ตาณยื่นของที่ตัวเองแก้ง

เก็บไว้หลังสุดไปให้อย่างอ้อยอิง

"ตาณให้ถึงมือแล้วนะ นึกว่าไม่เอาแล้วเสียอีก"

ก้องภพเกือบแยกเขี้ยวเข้าให้ แต่ยังสามารถข่มใจรับของฝากมา มองอย่างชื่นชม

...พระกริ่ง...

หน้าที่การงานของเขาอาจอยู่ในบรรณพิภพแห่งนวนิยาย แต่หลังเลิกงานเวลาทั้งหมดของก้องภพจะถูกทุ่มเทให้กับวัตถุทางธรรมเหล่านี้

ตาณมองอาการปลื้มอกปลื้มใจกับของที่ได้รับของก้องภพแล้ว หัวเราะเบาๆ พลังขยับตัว มือหนึ่งกระชับสายสะพายกระเป๋า อีกมือหยิบถุงหนังสือ ทำทางของเขาทำให้จิราภาถาม

"จะกลับแล้วหรือ เพิ่งมาเองนะ"

"ทำงานให้แม่เสร็จแล้ว ถึงตารุระของตาณมั่งสิครับว่าจะแวะดูหนังสือเสียหน่อย ตาณไปนะครับพี่จืด พี่ก้อง" ตาณส่งยิ้มอีกครั้ง เป็นการส่งท้ายแล้วก้าวถอยออกไปจากบุรุษต่างๆ มีสายตาของจิราภามองส่ง

"อ้าว ตาณ! รีบไปไหนล่ะ เตี้ยวสิ" ก้องภพรีบเงยหน้าจากของฝากที่กำลังชื่นชมไปเรียกไว้ แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว ร่างสูงปราดเปรียวที่เดินลับหายไปท่ามกลางฝูงคนทำให้ต้องล่าหน้าเบาๆ

"มีอะไรอีกล่ะ" จิราภาอดไม่ได้ที่จะเลิกคิ้วถาม อยากรู้ว่าก้องภพจะรังตำณไว้ทำไม

"ก็ยังไม่ได้ถามเลยว่าหมูนี้อาศัยบ้านหรือเปล่าจะได้หนีไปหาอือ...เอาไว้โทรไปถามก็ได้มั้ง"

จิราภาล่าหน้าให้กับอาการลังเลของน้องชาย ทางตาที่มองเห็นพนักงานสาวๆ ของตัวเองทำตาปรอยมองตามตาณทำให้อดไม่ได้ที่จะส่งเสียงกระแอมในลำคอ ซึ่งก็ได้ผล หลายคนยิ้มเขินก่อนจะหันกลับไปสนใจงานของตัวเอง เว้นก็แต่ญาติ เลขาฯ ประจำตัวซึ่งมา

ช่วยขายหนังสือในงานนี้ที่ขยับกระเซาะเข้ามาทำเสียงเสียดาย

"มาแป็บเดียวเองนะคะ เสียดายจัง"

"แค่แป็บเดียวก็ทำสาวๆ แถงนี่เลิกมองลูกค้ำกับหนังสือแล้ว ไปๆ ตรงนั้นนะ ลูกค้ำจะถามอะไรหรือเปล่า ไปดูหน่อยสิ" จิราภาขยับหน้าบู้ยิบไปที่หน้าบูธ

ญาติหัวเราะเบาๆ แก่เงินแต่ก็รีบไปทำงานตามคำสั่งโดยดี ถึงอย่างนั้นพอมีพนักงานบางคนขยับมากกระซิบถามว่าชายหนุ่มท่าทางร่าเริงยิ้มง่ายเป็นใคร ก็มียิ้มตอบได้ทันทีไม่มีเคอะเขิน

"ขวัญใจของที่สำนักพิมพ์"

แหม... ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวคมสัน ท่าทางร่าเริงขี้เล่นจะไม่ใช่ขวัญใจของคนที่ได้พบได้รู้จักได้อย่างไรกันเล่า

"ทำงานที่สำนักพิมพ์หรือคะ ทำไมตอนปฐมนิเทศไม่เห็น" น้องพนักงานชั่วคราวที่รับมาช่วยในงานสัปดาห์หนังสือโดยเฉพาะเอ่ยน้ำเสียงเสียดายพลางนึกในใจ

...ไปสมัครเป็นพนักงานประจำที่สำนักพิมพ์ดีไหม เพื่อจะได้พบอีก...

"ไม่หรอก แต่เป็นคนคุ้นเคยที่ขาดไม่ได้เลยล่ะ" ญาติตอบแค่นั้นแล้วหันไปสนใจชายของ ปล่อยให้สาวๆ กระซิบกระซาบกันเองอย่างตืดใจและยังนึกเสียดายโดยไม่คิดขยายความอะไรมากไปกว่านั้น แม้แต่ชนิดเดียว

หนังสือเล่มใหม่เยี่ยมที่เพิ่งชื่อมาถูกพิศมองจากตลาดครั้งแล้วครั้งเล่าจนแน่ใจว่าไม่มีส่วนไหนบอบสลาย รอยยิ้มโล่งใจเผยบนสองข้างแก้มโดยเฉพาะในยามที่เธอไล่ปลายนิ้วลงไปบนนามปากกาที่อยู่บนปกหนังสือ

'แววบุหลัน'

"นี่ยัยตางค์ พอได้แล้ว" มีนาที่มองท่าทางของเพื่อนอยู่นานอดไม่ได้ที่จะเอ็ดเบาๆ เพราะรู้สึกผิดที่ผิดทางแทนเพื่อนที่มานั่งสำรวจหนังสือของสำนักพิมพ์อื่นอย่างทะนุถนอมข้างเวทีกิจกรรมของอีกสำนักพิมพ์หนึ่งซึ่งกำลังจะมีงานเปิดตัวหนังสือชุดใหม่ และหนึ่งในนั้นคือหนังสือที่เพื่อนของเธอเขียนเสียด้วย

ใช่แล้ว...จากนี้ไปลตางค์เพื่อนของเธอคือหนึ่งในบรรดานักเขียนบนเส้นทางสายวรรณกรรมอย่างที่ฝันเอาไว้

มีนาจำอยู่หรือกว่าลตางค์ชื่นชอบแววบุหลันนักหนา และคงกำลังกลัวว่าหนังสือเล่มใหม่ล่าสุดของนักเขียนคนโปรดจะเป็นรอยตั้งแต่วันแรกที่ได้มาครอบครอง แต่การมาแสดงท่าทางชื่นชมนักเขียนต่างสังกัดจนเกือบจะออกนอกหน้าอยู่แบบนี้ มีนาก็นึกหวังแทนเพื่อนว่าจะโดนผู้ใหญ่มองไม่ดีนัก

ลตางค์ยอมเก็บหนังสือลงถุงโดยดีอย่างเบามือ ก่อนจะกดปลายนิ้วคลึงหัวตาที่รู้สึกล้าหน่อยๆ หัวงจะคลายกล้ามเนื้อ

"เป็นอะไรอีกล่ะ" มีนาถาม

"เฟ่งสายตาจนล้าแล้วนะสิ มีน...เอาแว่นคืนมาเถอะน่า" ลตางค์ขอร้องเพื่อน

นิสัยรักการอ่านของลตางค์ทำให้เธอกลายเป็นคนใช้สายตาค่อนข้างหนัก กระทั่งได้ของแถมมาเป็นอาการสายตาสั้นปาเข้าไปสามร้อยกว่า แต่วันนี้ใบหน้าของเธอกลับเกลี้ยงเกลา ไม่มีแว่นตาเหมือนที่เคย เพราะมีนายัดไปตั้งแต่ก้าวเข้ามาในศูนย์ประชุมแห่งนี้

"ไม่ได้ จะขึ้นเวทีไม่ใช่เธอ ใส่ว่านไปได้ยังไง หมดสวยกันพอดี บอกให้หัดใส่คอนแทกเลนส์ก็ไม่เชื่อ" มีนาเสียงแข็ง ไม่มีทางปล่อยไว้ให้เพื่อนขึ้นไปเป็นยัยแว่นกลางเวทีแน่

"ปวดตานะมีน มองหน้าใครก็ไม่ชัด" ลตางค์บ่นอุบ วันนั้นนอกจากเธอจะมานั่งสัปดาห์หนังสือตามประสาคนรักตัวอักษรแล้ว ยังมาเพื่อ

ร่วมกิจกรรมของทางสำนักพิมพ์ในฐานะนักเขียนอีกด้วย

"ขนาดมองหน้าใครไม่ชัดยังอุตสาหะแอบหนีไปซื้อหนังสือของแววบุหลันคนเดียวได้นะ" มีนาประชด นึกหมั่นไล่เพื่อนไปพร้อมกัน ทั้งที่เธอบอกแล้วว่ารอให้เสร็จงานก่อนค่อยไปซื้อหนังสือที่อยากได้ด้วยกัน แต่ลตางค์ก็ยังไม่แอบไปซื้อเองจนได้อยู่ดี

ยัยตางค์... ถ้าไม่ใช่เรื่องหนังสือก็หัวอ่อนดีอยู่หรอก

"มีนา... ขอแวนคืนเถอะนะ แค่ต้องขึ้นเวทีก็ตื่นเต้นตายแล้วรู้ไหม มองโน่นมองนี่ไม่ชัดเดี๋ยวไปทำขายหน้าบนนั้นจะอย่างไร"

"ไม่หรอกน่า ไม่เห็นเนี่ยดีแล้ว จะได้ตื่นเต้นน้อยลงล่ะ"

"เดี๋ยวก็ได้พูดผิดๆ ถูกๆ กันพอดี" ลตางค์บ่นอุ้กับตัวเอง เจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานของสำนักพิมพ์ที่ขยับเข้ามาใกล้ทำให้มีนา ยืนมือไปรวบสมบัติของเพื่อนมาถือไว้

"ได้เวลาแล้วมั้ง จะไปนั่งดูอยู่หน้าเวทีนะ" พูดจบมีนาก็ลุกไปอย่างรีบร้อน ไม่รอฟังเพื่อนตอบรับหรือปฏิเสธ ลตางค์เลยทำได้แต่มองตามแม้จะเห็นเพียงโครงร่างที่ไม่ค่อยชัดเจน

"พิธีกรกำลังจะขึ้นเวทีแล้ว นักเขียนพร้อมนะคะ" เจ้าหน้าที่ของสำนักพิมพ์ให้สัญญาณ

ลตางค์ส่งยิ้มพลางพยักหน้าไวๆ ก่อนจะลุกเดินไปสมทบกับหญิงสาววัยเดียวกันอีกสี่คนที่เธอได้มีโอกาสรู้จักแล้วเมื่อสักครู่ ในฐานะนักเขียนเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้คุยมากนัก คลองจักษุที่พร่ามัวทำให้เธอต้องเพ่งสายตาจนแทบกลายเป็นขมวดคิ้ว

"เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ตาเจ็บ?" ท่าทางประหลาดของลตางค์สะดุดตาดำน้ำหวาน...เจ้าหน้าที่ประสานงานที่รับหน้าที่ดูแลนักเขียนที่จะขึ้นเวทีทำกิจกรรม

"เปล่าค่ะ พอดีตางค์สายตาลึ้น..." ลตางค์บอกเสียงอ่อยในตอนที่หาย

"อ้อ...ใส่คอนแทกแล้วเคืองแหรอคะ เหน้าตาเทียมใหม่" น้ำหวาน
เสนออย่างมีน้ำใจ

"ตางค์ไม่ได้ใส่คอนแทกหรอคะ" ลตางค์ตอบไม่ค่อยเต็มเสียง
นึกนึกในใจว่าน้ำหวานอาจจะกำลังประหลาดใจที่ได้เห็นคนสายตาสั้น
แต่ไม่มีแว่นตา แถมยังไม่ใส่คอนแทกเลนส์อีก

"อ้อ...ลืมแว่นตาแหรอคะ มองเห็นหรือเปล่า"

"เห็นค่ะ เพียงแต่มัวหน้อย เห็นหน้าใครไม่ค่อยชัดนักเท่านั้น
เอง แต่รับรองว่าทำกิจกรรมบนเวทีได้แน่ๆ ค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะ
คุณหวาน" ลตางค์หัวเราะเบาๆ พยายามให้กำลังใจตัวเองไปพร้อม
กันด้วย

"สวัสดีค่ะ ขอต้อนรับเพื่อนๆ นักอ่านและสื่อมวลชนทุกท่าน..."
พิธีกรสาวบนเวทีเริ่มดำเนินรายการ ทำให้นักเขียนทั้งหมดต้อง
เตรียมตัว คนแรกที่ถูกขานชื่อซึ่งไม่ใช่ลตางค์ก้าวนำขึ้นไปก่อนพร้อม
รอยยิ้ม

"ทางนี้ค่ะ บันไดสองชั้นนะคะ"

ลตางค์ยิ้มเขินเมื่อได้ยึนน้ำหวานกระซิบพลางยื่นมือแตะท่อน
แขนช่วยนำส่งไปจนถึงข้างเวทีราวกับเธอเป็นเด็กเล็กๆ ที่ช่วยเหลือ
ตัวเองไม่ได้ เริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าความคิดของเพื่อนตัวดีจะเข้าท่า แต่
หูก็คอยฟังเสียงจากพิธีกร กระทั่งได้ยินชื่อนามปากกาของตัวเอง จึง
ก้าวขึ้นไปโดยมีมือของน้ำหวานส่งไปเท่าที่พอจะทำได้

เสียงปรบมือรับทำให้ลตางค์ใจสั่นแต่ก็พยายามกลบเกลื่อน
ความตื่นเต้นด้วยรอยยิ้ม แนะนำตัวเองตามคำถามนำที่ถูกส่งมาจาก
พิธีกร และตอบข้อซักถามอื่นๆ อย่างตั้งใจ ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดี
ที่สุด

ถุงหนังสือในมือที่เริ่มมากขึ้นทำให้ตาฉ้ามิวอาห์หัวเราะกับตัวเองเบาๆ

พลางนึกซึ่งใจว่าน่าจะกลับบ้านเสียก่อนที่จะหมดทั้งเงินและแรงหัว
หนังสือ

ทั้งที่ตั้งใจว่าจะซื้อให้น้อยที่สุด แต่เอาเข้าจริงพอได้เดินชมงาน
เขาก็อดไม่ได้ตามประสาคนรักการอ่านที่เสพตัวหนังสือเหมือนสูด
อากาศหายใจ

โทรศัพท์มือถือที่ตั้งขึ้นทำให้เขาต้องรีบเลื่อนมือไปแตะปุ่มรับที่
สายสมอลล์ทอล์กซึ่งต่อไว้เพื่อจะได้ไม่ต้องล้วงกระเป๋าหยิบโทรศัพท์
มาแนบหู

"ครับแม่" ตาณตอบรับไปก่อนที่คนโทรเข้าจะได้เริ่มพูดเสียด้วย
ซ้ำ

"เรียบริ้อยหรือยังตาณ จะกลับบ้านหรือยังลูก"

"ถ้าแม่หมายถึงเงินในกระเป๋าตาณล่ะก็ หมดเรียบริ้อยแล้ว ได้
หนังสือมาหลายเล่มเลย กลับไปตาณจะขอเบิกนะแม่"

"ไหนบอกว่าคุมอยู่ไง ทำไมหมดตัวได้ล่ะ" เสียงแม่หัวเราะเบาๆ
แว่วมาตามสาย

"นั่นสิ ตาณว่าคุมอยู่แล้วเชียว ตบะแตกจนได้ เอาเป็นว่าตาณมา
ทำงานให้แม่...แม่ก็รับเป็นเจ้าของให้ตาณหน่อยเถอะนะ เดี่ยวตาณจะ
รีบกลับไปเบิกเลย" ชายหนุ่มเหมาเอาดี้อๆ โมเมเสร็จสรรพให้มารดา
เป็นนายทุน

"จะมาเอาที่โม่งล่ะ เย็นนี้แม่ต้องไปงานเลี้ยงนะ จะกลับมาทัน
หรือเปล่า แล้วหนังสือที่บอกว่าไปรับให้ล่ะ แม่จะได้เห็นวันนี้ไหมเนี่ย"

"โห ถ้าแม่บอกว่าให้ตั้งคั้นะ ตาณกลับบ้านเดี๋ยวนี้เลย อีกครึ่ง
ชั่วโมงถึง ขอกระทอนลอยแก้วเย็นๆ ถ้วยหนึ่งด้วยนะแม่ แก้วร้อน"

"สั่งเชียวนะ ได้จ้า แม่จะคอย"

ปลายสายที่ตัดไปแล้วทำให้ตาณยิ้มอยู่คนเดียว ครอบครัวยุคใหม่ที่เหลือ
แค่เขากับมารดาสองคนทำให้ตาณค่อนข้างสนิทกับมารดา สำหรับ